

”Det er vel ikke mig!?” udbrød hver af de 12 disciple rædselsslagne, da Jesus på sin sidste skæbnesvangre aften forudsagde, at én af dem ville forråde ham. Skyld og skam og forsoning er påskens helt store temaer, så store, at de har med liv og død at gøre!

Bibelfortællingerne, der knytter sig til ”den stille uge” og påskedagene, rummer et særligt drama: Jesus modtages i Jerusalem under hyldestråb og grønne palmeblade. Han fejrer det jødiske påskemåltid med sine disciple torsdag aften. Måltidet bliver samtidig den første kristne nadver pga. korsfæstelsen om fredagen. Lørdagen er den mest stille lørdag i kirkeåret, før påsken rigtigt begynder søndag morgen og faktisk varer helt frem til pinse.

Påskens særlige drama – fra den dybeste fortvivlelse, skyld og skam, fornægtelse og forræderi, sorg og død, til den højeste glæde og det evige liv – samme ”drama” finder på en måde også sted i hvert enkelt menneskes tilværelse: Hver for sig mærker vi kødets dødelighed, men i levende fællesskaber og møder udvides vores horisont i retning af kødets opstandelse.

Påske betyder ”gå forbi”, på hebraisk ”pasach”, da ordet stammer fra israelitternes udfrielse af Egypten, hvor Gud lod døden gå ind hos fjenden, men forbi dem. De blev frelst. Frelse i kristen forstand er at Gud selv går i døden, for at vi kan gå forbi den.

Jeppé Sørensen

